Ч. 155. Середа 24 (11) липня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

В справі руского університету. — Ворохобня в Альбанії. — Положене в Туреччині. — Революция в Портуґалії. — Замах на президента Сполучених Держав.

Polnische Correspondenz довідує ся: „Після дотеперішних диспозиций мають зійти ся голови клюбів галицкого сойму дня 4 вересня на конференцию, а її наради мають тревати чотири дни. Дня 9-го вересня розпічне наради комісия виборчої, соймової реформи. Що-до основаня українського університету, можна впевнити, що як цісарске відручне письмо так і оконечне полагоджене університетскої справи є зависиме від покінченя цілої низки умов і ся справа не має такої актуальности, яку до неї привязують Русини“.

Ворохобня в Альбанії стає що раз грізнійшою. З Константинополя доносять, що там викликали велику тревогу події в Приштині і Дякові, де вожд турецких войск Гассан Ізет баша в борбі з Альбанцями поніс великий погром. Кажуть, що ворохобники взяли Ізета до неволі.

Населене в Дякові прогнало начальника повіту. Цілий войсковий ґарнізон заявив ся против правительства. В Дурацци утекли з войска майор, кількох официрів і 20 жовнірів. Із Скутарі доносять, що богато родин Мірдитів прилучило ся до ворохобні.

Довга і нещаслива війна з Італіянцями і ворохобня в Альбанії не наробила тілько шкоди Туреччині, що недостача карности у войску. Домаганя официрів і погроза непослуху перелякала найвисші турецкі круги, тому сам султан видав проклямацию до армії, яку в присутности цілої залоги відчитано у всіх касарнях. Проклямация звучить: З причини димісиї кабінету я звернув ся по думці конституциї до предсідателя сенату і палати послів і поручив Тевфікови баші утворене кабінету. Желаю і уважаю конечним, щоби новий кабінет складав ся з осіб, що мають великий досьвід, независимість поглядів і свобідних від всяких впливів. Іменем кількох официрів предложено мені жаданя, які є суперечні з конституцию і з найвисшими правами султана та халіфату. Я пересьвідчений, що в армії, якої я найвисшим вождом, нема ні одного вояка, що міг би поставити жаданя, незгідні з конституциєю, на яку зложив присягу. Здогадуюсь, що вояки, які забули на хвилю про свої войскові обовязки, творять зникаючу меншість. Тому, що обовязком вояків є шанувати карність, порядок і субординацию, що є підставою вірности до халіфату і престола, мусять всі, що належать до сего стану, здалека держати ся від політики, сповняти точно приказа старшини і посьвятити ся виключно обороні вітчини. Ті, що инакше поступають, допускають ся зради народу і вітчини. Висше наведені случаї викликали такий наслідок, що ворог мав вчера в ночи відвагу посунути ся майже під брами міста“.

Відклик султана до войска має ріжні наслідки: Одні официри зажадали покараня тих официрів, що через несубординацию сплямили честь армії; инші знов розвинули ще горячійшу діяльність в тайних лиґах.

Вчера іменував султан президента сенату Ахмед Муктара пашу великим везиром. То іменоване зробило в официрских кругах дуже добре враженє. Великий везир приступив вже до утвореня нового кабінету. Джемаль Еддін став шейком уль ісллям, яке становище мав за часів Абдул Гаміда, Кіяміль паша обійме справи заграничні, міністром судівництва зістав Гуссейн Гільмі паша, справ внутрішних Ферід паша, війни Назім паша, скарбу Зія паша, котрий був міністром скарбу за Абдул Гаміда, маринарки Магмуд Муктар паша, рільництва Арістіді паша і робіт публичних Нурадуґіян. Той кабінет рівнає ся утраті всякої сили і впливів молодотурецкого комітету, бо більшість членів кабінету, се явні вороги молодотурків. Та новий кабінет є рівночасно кабінетом примиреня, котрому повірено велику задачу заведеня ладу в державі та переведеня важних реформ. З хвилею номінациї нового кабінету переходять мо-

---

5)

В новочаснім Вавилоні

або

Париж, его займавости і житє в нім

(Написав К. В.)

(Дальше).

Якіж сумні і страшні події наводить на гадку та площа, що так красно нині виглядає. Площа де ля Конкорд має богату історию за собою. Замість тих екіпажів, самоїздів та омнібусів, що нині переїзджають через сю площу, нагадаємо поки що три вози, які сюди колись їздили. Перший з них, то позолочуваний повіз, понад котрим виднїла ся мушля з перловини, оперта на трітонах, морских божках в виді пів риби а пів чоловіка; обручі на колесах того повоза були срібні а тягнуло его шість сивих коний в ясно-синій упряжи марокіновій, покивуючи головами, на котрих трясли ся білі струсині пера; на шовкових подушках спочивала в легонькій сукни панна Дюте, любка короля, повійниця з низкою стану, задля котрої не один шляхтич витискав із своїх піддaних послідну каплю крови.

Другий віз, подібний до тих, що тепер послідного дня мясниць переїзджають через сю площу, віз свого часу богиню розуму, котру представляла хороша статистка з опери; одїж на тій богини як на богиню була за драньтива, а до того ще й закидають тій богини, що она на многих стациях за надто довго задержувала ся та й за богато пила вина, яке їй тут подавано. Наконець на простім, драбинастім возі, котрий тягнула пара нужденних шкап, сиділа на голій дощці, сперши ноги на вязанку соломи „вдовиця Капет“, королева, котру везли на страчене.

Злим знаком показала ся та нещаслива пригода, яка стала ся була під конець весїля молоденького наслїдника престола а пізнійшого короля Людвика XVI. з Марією Антоанетою, донькою австрийскої цісаревої Марії Тереси. Людвикови було тоді 16, а Марії Антоанеті 14 літ — обоє, як бачимо, були ще діти. Дня 16 мая 1770 р. приїхала Мария Антоанета до Верзалю і ще того дня відбуло ся вінчанє. В тім часї небо захмарилось було дуже і настала страшенна туча, котру Французи уважали за злий знак для молодої пари. Під конець весїля дня 30 мая устроїло було місто Париж в честь молодої пари штучні огнї на сїй площи, котра тоді називала ся площею Людвика XV., бо там стояла статуя того короля. На площи зібрало ся множество людий. Не дасте хотїло, що зле пущена ракета впала на одну з трибун і запалила її. Настав страшенний переполох; люди почали глотити ся, а що ціла площа була обведена глубокими ровами, а улиця Рояль була заложена будівельними материялами, а мосту ще тоді не було, то люди втікаючи, перевертали і толочили одні других. Після урядового звіту затолочено тоді на смерть 133 людий а покалічено більше як тисяч, з котрих небавком 300 померло.

Але ту страшну подію Париж небавком забув. Пожежа знищила на площи Вандом шатра і деревляні буди ярмаркові і торговцю перенесено на сю площу. Линвоскоки порозтягали тут свої линви, тут показувано всїлякі штуки з медведями і змиями, в будах продавано медівники і инші товари і підчас коли публика хрупала тверді медівники, якийсь фаринник показував свої штуки і з'їдав залізний меч.

Иншого рода пригода сталась тут була в 1788 р. Підчас польованя з нагінкою, яке відбував ґраф д'Артоа в Бульоньскім ліску, забігла була серна а за нею і гончі пси аж на площу де ля Конкорд, а звідси на улицю Рояль, де її вже задержали. Народу збігло ся множество і стали просити, щоби бідній зьвірині дарувати житє. А мисливий високого роду не хотів змилувати ся над серною і зробив їй смерть на площи. В пять літ по сїй події, зробили на тій самій площи смерть королеви Людвикови XVI.

Під величезною статуою з ґіпсу, представляючою богиню свободи, уставлено шафот а на нїм ґільотину або машину до відтинаня голов, яку придумав був лікар і посол Ґільотен. О 10 год. дня 21 січня 1793 привезено короля на

лодотурки на другий плян, а з ними провідники войскової ліґи, котра з своїх високих жадань зрезиґнувала і вдоволила ся іменованєм міністром війни Назіма-паші, котрий не відносить ся ворожо до молодотурків. Нове невтральне правительство сподіє ся завести кад в краю та підготовити користнійші основи до заключеня мира з Італіянцями.

З Нового Йорку доносять про замах на президента Сполучених Держав. Именно почтою прислано під адресою президента бомбу, що складала ся з 6 фунтів динаміту і була так зроблена, що за отворенєм вічка деревляної пушки запалював ся автоматично короткий льонт, почім був би наступив вибух, який міг би був висадити у воздух цілий „Білий Дім“ у Вашинґтоні, т. є президиальну резиденцию зі всіми особами, що находили ся в „Білім Домі“. На щастє, секретар президента Аллен, отвираючи пушку, мав враженє, що є щось в тім підозріного. В хвили, коли відсував вічко, побачив полумінь, що добувала ся і руками задушив полумінь. Вправді сам попарив ся, але в той опосіб спас себе і всіх мешканців „Білого Дому“ від страшної смерти. Сей замах викликав у Вашінґтоні і в цілих Сполучених Державах нечуване обуренє.

Кореспондент ішпаньского дневника Universo доніс під датою 21 с. м. з Оренза, що в Опорто і Лісбоні шаліє революция. Нині доносить аґенция Фабра з міста Коруна, що корабель Cap Ortagel одержав бездротну телеґраму, в якій доносять, що в Лісбоні і Опорто вибухла дійстно революция.

З житя архикняжої пари в Коломиї.

Цікаві подробиці з житя архикняжої пари в Коломиї подає одна віденьска часопись. Архикнягиня Зита — читаємо в тій часописи — має найбільшу потіху з свого звіринця, розміщеного в численних та просторих забудівлях на подвірю архикняжої палати при ул. Евангелицкій. Архикнягиня любить звірята і весь час займає ся їх дозором і плеканєм. На подвірю в високім голубнику находять ся гарні, білі голуби, а побіч в клітці молодий, гарний орел. В стайні годує ся молодий сернюк, в інших стайнях телята, дальше молоді дики і лиси. Дріб та ріжнородне домашне птацтво уміщено в окремих курниках. Коло входової брами до городу і саду стоїть досить велика буда, а в ній привязаний на сильнім ланци молодий вовк, любимець архикнягині. Город призначений на проходи для архикняжої пари, уладжений гарно, поперетинаний стежками і моріжками. На самім кінци під старою смерекою є на підвисшеню тераса, де архикняжа пара пє що дня каву.

Щоденний розклад часу занять архикняжої пари такий: Архікнязь встає що дня рано о годині 5-ій і йде зараз до касарні, що містить ся близько єго палати. Архікнягиня, що давнійше вставала також вчаснійше, тепер з огляду на близьке материньство, мусить довше спати. По касарняних занятях, які тревають до години 11-ої рано, вертає архикнязь до дому на снідане і вертає знов до касарні. О другій годині їсть архікнязь обід. По обіді побравшись з своєю подругою за руки, йде звичайно на подвіре, оглядає звіринець, про який архікнягиня розказує з заінтересованєм, а відтак до городу на каву. Дуже часто товаришить архікнягиня архікнязеви до касарні, а раз зайшла на касарняне подвіре без капелюха, парасоля і рукавичок, що очевидно викликало загальний подив. Тоді, коли архікнязь не має полудневого занятя в касарні, вибирає ся звичайно з архікнягинею на довший прохід до сусідного ліска. Перед вечерою вчить ся архікняжа пара мадярскої мови у нарочно спровадженого учителя, а о годині 9-ій найпізнійше 10-ій йдуть спати.

Архікняжа пара жиє в дружних зносинах з цілим офіцирским корпусом. Одначе тісне мешканє при ул. Евангелицкій не позволяє архікнязеви устроювати у себе част: х гостий і принять для більшого числа осіб. Зате архікняжа пара бере часто і радо участь у всіх вечерках та принятях в офіцирскім касині. Всі орудки та пакунки полагоджує і архікнязь і архікнягиня особисто в місті. Дуже часто можна стрінути архікняжу пару в ринку, як закуповують у Гуцулів їх чудові посудини з хатної обстанови. Розуміє ся, що архікнязь не питає ніколи о ціни, а дає Гуцулам звичайно вдвоє тільки, кілько жадають.

Архікнязь їздить дуже часто своїм самоїздом на далекі прогульки. Раз перевіз архікня ь одного Гуцула своїм самоїздом з Яремча до Микуличина. Гуцул, що перший раз їхав самоходом, не годен був надивуватись такій

площу обсаджену войском і гарматами та множеством цікавих. Прийшовши під шафот, король здоймив із себе фрак і кравахку а кат звязав єму руки взад і обстриг волосє. Станувши опісля на шафоті, король промовив ще грімким голосом до товпи: Французи! Гину невинно! а звертаючись до ката, сказав: Мій пане! Я нічому не винен, що мені закидають; бажаю лиш, щоби моя кров укріпила щастє Французів. По сих словах кат і єго помічники поклали короля під ґільотину а за хвильку впав ніж з гори і відрубав короледи голову. Кат Сімон взяв голову в руки і показав її народови. Товпа тоді крикнула: Тиран погиб; нехай жиє нарід!

На сім самім місци погибло в той сам спосіб около трох тисячів людий. Насамперед погибла „вдовиця Капет“, королева **Мария Антонета**. Тут треба додати, що короля Людвика XVI. судили не як короля, лиш як звичайного горожанина злочинця під єго родовим прізвищем Людвик Капет, а так само зроблено і з королевою. Тіло єї подібно як і тіло короля закопано без домовини на кладовищи коло церкви сьв. Маґдалини і присипано негашеним вапном.

Тут погибли дальше з руки ката **Шарльота Кордей**, котра убила Марата, одного із найлютійших і найбільше звірских проводирів француской революциї. Шарльота Кордей була родом з Каен і приїхала умисно до Парижа, щоби зробити смерть котромусь з проводирів революциї. Рішилась виконати замах на Марата, бо той взивав своїх прихильників, щоби убити ще бодай 200.000 своїх противників. Так само погибла тут на шафоті жінка бувшого міністра справ внутрішних, пані Ролянд; дальше погибли тут так само поет Шеніер (Cheniers) і великий француский учений Лявоасіє (Lavoisier). Коли сей послідний просив ся у свого звірского судиї, щоби страченє відложено ще на кілька днів, бо він хоче докінчити важне відкритє наукове, той відповів єму: Република не потребує ніяких учених.

Мимо то що траченє людий відбувало ся на сій площи завсігди однаково, збирало ся там все-таки повно людий. Щоби ліпше видіти, вилазили на візки і на драбини та позичали собі дальновиди, щоби видіти, як викривлює ся лице у тих, котрі мають класти голови під ґільотину. Звичайно стояла товпа при таких „церемоніях“ зовсім тихо, так що було чути, як нещасливі жертви звірства кричали з розпуки і як луснув ніж, відрубавши голову. Аж тоді заверещала товпа з радости і злости.

Але найбільше сензацийне було страченє Дантона, одного з трох найвизначнійших верховодів підчас великої француской революциї. Марат погиб з руки Шарльоти Кордей а остались Робеспієр і Дантон. Оба були первістно адвокатами, перший з них в своїм ріднім місті Арра, другий в Парижи; один більше звірский як другий, але Дантон безперечно здібнійший. Робеспієр видів в Дантоні свого противника і старав ся єго позбути. В ночи на 1 цьвітня 1794 арештовано Дантона і єго приятелів Демулена, Вестермана і других та засуджено на смерть. Коли єго виведено на шафот а зібрана товпа закричала з радости, крикнув Дантон грімким голосом: Мовчи, невдячний народе! Видиш перед собою справедливого републиканина! а до ката сказав: Досить одного ременя; другий сховайте для Робеспієра! Так погиб дня 5 цьвітня 1794 на нинішній площі Згоди той, що другим смерть робив.

Остав ся ще Робеспієр, але й того небавком постигла така сама. Що дня трачено тепер на сій площи по 50—60 а одного дня навіть аж 67 людий. До 45 днів згинуло 1376 людий, котрих Робеспієр уважав за зрадників. Аж остаточно прийшла черга і на него. Прийшов день 27 липня 1794. Приятель Робеспієра Ст. Жюст підніс на конвенті (раді народній) жалобу проти заговірників. Але єго закричав один із членів конвенту Талієн і виступив дуже остро против Робеспієра. Сей хотів боронити ся, але єго закричали. Він пробовав ще раз і другий говорити та крикнув до президента: „Президенте, скритоубийнику, послідний раз жадаю від тебе голосу!“ На то крикнув один із давних приятелів Дантона: „Мовчи тепер! Кров Дантона задушить тебе!“ Настала глубока тишина, а тоді відозвав ся посол Люше: „Ставлю внесенє на арештоване Робеспієра“. Збори ухвалили се внесенє. Робеспієра і єго товаришів арештовано, але єго приклонники увільнили єго і повели до ратуша. О півночи арештовано єго тут другий раз, а на другий день по полудни відведено разом з пятьма товаришами на площу Згоди і тут відрубано всім голови.

Так закінчив Робеспієр, а в слідуючих днях ще 81 єго приклонників і від тепер настала рішуча зміна. Париж відотхнув а з ним і ціла Франция. День 27 липня 1794 став памятний в історії француского народу. По містах і селах порозсилано післанців, котрі промавляли до людий: Тіште ся, приятелі! Нема вже Робеспієра!

От які то сумні і страшні спомини вяжуть ся з площею де ля Конкорд, котра з первістної площі Людвика XV перемінила ся була на площу революциї, а остаточно дістала назву площі Згоди.

До площі де ля Конкорд припирає прекрасний і величааий город Тілєріїв, за котрим знаходить ся знов величава палата, що колись давнійше служила королям за резиденцию. Чужинцеви, що оглядає нині сю одну із найперших займавости Парижа, не приходить і на гадку, що дословно взявши він оглядає цегольні. Назва „Тілєріє“ значить, бачите, „цегольні“. Колись на сім місци були цегольні, тепер тягне ся тут згаданий вже город 710 метрів широкий. До него припирає насамперед палата Тілєріїв. Між обома крилами тої палати знаходить ся велика площа, на котрій знаходить ся велика площа а на ній знаходить ся тріюмфальний лук виставлений Наполеоном І. Палата Тілєріїв лиш часами служила за резиденцию, аж Людвик XVI переніс ся був сюди з Версалю в 1789 на постійне. Коли відтак революционісти напали на сю палату, втік король з родиною до палати, де відбували ся народні збори. В північнім крилі сеї палати відбували ся пізнійше засіданя народних зборів. Пізнійше мешкав тут Наполеон коли був ще першим консулем, а опісля і цісарем. Аж до 1871 р. були Тілєрії майже безпереривно резиденцию монархів, аж в тім році підчас революциї комуни підпалено палату і она згоріла. В 1883 розвалини зовсім розібрано і остались лиш два крила давної палати припираючі до Люврa.

(Дальше буде).

їзді, а знов архікнягиня, що їхала побіч Гуцула, бо візником був сам архікнязь, не годна була натішити ся мімікою нашого добродушного Гуцула.

В службі є архікнязь строгий і педантичний, жадає безусловно ладу, карности і порядку та хоче, щоби его ескадрона була взірцева. За час побуту в Коломиї постарав ся о зреставроване касарень, о нову площу до вправ, та постарав ся о заказ ходженя жовнірам до шинків. Натомість поза службою є архікнязь „батьком“ свого відділу. Радо і охочо говорить з жовнірами, слухає їх жалоб, сповнює їх жаданя, а часто заходить до кантини і тут разом побіч жовнірів пе чарку та їсть перепуску. Се людске поведене архікнязя та его добродушність знана і далеко поза Коломиєю. Богато Гуцулів приходить до Коломиї до архікнязя, свого „цісаря“, як кажуть, просити о поміч в програних процесах. Розуміє ся, що архікнязь сих просьб не годен вдоволити, хоть не в однім випадку він рад би з души і серця. Взагалі архікняжа пара за час свого побуту в Коломиї придбала собі таку симпатию у населеня, що роблять ся заходи, аби архікнязь продовжив свій побут в Коломиї поза день 1 жовтня.

Новинки.

Львів, 23 липня 1912.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав онегди до Марієнбаду.

— **Іменованя.** Президия галицкої кравової дирекциї скарбу іменувала податковими управителями в IX кл. ранги податкових офіциялів: Арс. Стеткевича, Е. Белецкого; К. Дзевліка, Б. Кеслера, П. Карніньского, З. Славіньского, Е. Авербаха, С. Козуба, Т. Галечку, Е Стахура, І. Мармолю, В. Валліна, А. Кремпушевского, С. Павлоку, К. Юркевича, О. Шпільчиньского, М. Данисевича, Л. Кшишковского і С. Чапельского.

— **Войскові справи.** В ціли точного і правильного доповненя армії і обох кравих оборон австро-угорскої монархії, поділено цілу державу на 112 доповняючих повітів, з котрих три служать переважно справам маринарки. В кождім доповняючім повіті находить ся команда доповняючого повіта, що зове ся коротко доповняюча команда. Нинішна реформа тих команд полягає головно на тім, що їх команданти (полковники, підполковники, або майори) будуть іменовані Міністерством війни і мусять мати потрібні відомости з обсягу поручених справ. Референтами при доповняючій команді будуть капітани. Заступником команданта буде капітан-референт. Доповняючі команди будуть від тепер постійними войсковими властями, підлеглими територияльним командам, а через них Міністерству війни. Заведено також посади войскових евіденцийних урядників, в ціли удержаня евіденциї нечинних вояків. В сегорічнім буджеті находить ся вже окрема позиция на кошти удержаня доповняючих команд.

Полки піонірів будуть поділені на окремі полки піонірів і саперів. Технічну управу над піонерами обійме генеральний інспектор саперів До піонірів буде належати ціла водна служба як: обслуга воєнних мостів, будова мостів на суші і на воді і водне будівництво. Саперам приділено сухопутну службу, именно технічно-обложні роботи, будову зелізниць, доріг і гостинців, будову телеґрафів і т. д.

— **Машинові карабіни на роверах.** В надграничній француcкій крiпости Бельфорті, роблять проби перевоженя машинових карабінів роверами. Карабіни ті укладає ся подібно як на коні. Дотеперішні проби дали такий добрий вислід, що француске міністерство війни постановило перевести їх у всіх відділах войска.

— **Услівя принятя до авдиторияту.** Міністерство війни оголошує конкурс. З огляду на недалеке впроваджене нового карного войскового поступованя приймеь ся більше число аспірантів авдиторів а то в ціли доповненя офіцирского корпусу авдиторів. Кандидати мусять бути войсковими людьми, відбути презенцийну службу, бути спосібними до служби та мати сьвідоцтва з трох державних іспитів. Компетенти дістають від першого дня слідуючого місяця по вступленю до служби ад'ютум у висоті 1400 К річно. Поданя належить заосмотрити у всї вимагані залучники, вичислені в книжці Organische Bestimmungen für das k. u. k. Auditoriat.

— **Каналові роботи не спинені.** В справі звісток „Now-oї Reform-и“ про спинене каналових робіт, що повторили всі часописи, доносить Бюро кореспонденцийне, що на просторі водних доріг між Затором і Коссовою на І. і II. льосї треба перед каналовими роботами переставити два істнуючі зелізничі шляхи, що мають переходити через канал, а то головний шлях Осьвенцім Підгір Плашів і льокальний шлях Серша Водна-Тшебіня Скавці. Отсї переставленя виконає дирекция державних зелізниць в Кракові на кошт фонду будови водних доріг. Розпорядки в сім напрямі вже пороблено і незабаром розпише дирекция сї роботи. Рівночасно одержить експозитура будови водних доріг в Кракові приказ приспішити приготованя оператів для роздачів каналових робіт на обох льосах, щоби могло послідувати як найскорше розписане офертової розправи.

Телеґрами.

Відень 23 липня. Міністер справ внутрішних бар. Гайнольд удає ся на Семерінґ, де буде вести свої урядові справи і звідки від часу до часу буде доїздити до Відня.

Прага 23 липня. На вчерашних угодових конференциях полагоджено дальших кілька спірних точок. Загально надіють ся, що прийде до заключеня угоди.

Константинополь 23 липня. В північній Албанії панує цілковита анархія. В окрузї Дякови і Прізрену войска братають ся з ворохобниками. На границі вілєту Косова і Скутарі три батальони окружені ворохобниками. Войска мусіли піддати ся і віддати 400 карабінї, 3 армати і 4 скорострільні карбіни. Одного майора ворохобники повісили.

Льондон 23 липня. В палаті послів заявив заступник міністра Аклянд в справі мирового посередництва, що анґлійске правительство готове причинити ся до покінченя війни, коли обі сторони того забажають.

Надіслане.

— **Рускі диктати до шкільного і приватного науки. На підставі правописних правил вдадие і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене виданє. — Ціна 80 сот. і 5 сот. на опаску почтову. —**

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим друком**. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45**, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, **§2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, 9·15, **9·37**, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, **9·34**
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).